

KRISTINUSKOA VAI INHIMILLISTÄ HUMANISMIA?

Maassamme käydään keskustelua Jumalan ilmoitustotuuden ja inhimillisen, empiiriseen tutkustietoon ja rationaaliseen ajatteluun perustuvan totuuden välisistä rajoista. Keskustelun laukaisijoina ovat toimineet seksuaalimoraaliin liittyvät kysymykset. Aiheeseen liittyvät lainsäädännölliset sekä myös enemmistön kirkolliset ratkaisut tuovat paineita myös meille ortodokseille - emme elä tyhjiössä. Totuuden määrittelyn ongelma ei ole uusi.

Totuuden ja ei-totuuden rajankäyntiä on käyty koko ihmiskunnan historian. Paratiisissa, ihmiskunnan alkutilassa, tämä kysymys esiintyi mahdollisuutena seurata joko Jumalan tahtoa tai sille kiusaajan esittämää vaihtoehtoa. Ihminen valitsi kiusaajan esittämän vaihtoehdon – tuhoisin, kuolemaan johtavin seurauksin.

Pyhä apostoli Paavali kiteyttää tämän kysymyksen kuvaamalla sitä ristin hullutuksen ja tämän maailman viisauden välisenä kamppailuna; taisteluna niin ihmisen ulko- kuin sisäpuoleltakin tulevia synnillisiä houkutusia vastaan.

Tässä hengellisessä taistelussa, minkä pontimena on rakkaus, Kristus on ihmisen rinnalla. Tämä rakkaus ei ole kuitenkaan vain inhimillistä mielihyvää, vaan se on rakkautta totuudessa, minkä läsnäolon ja ylläpidon ajallinen paikka on pyhä kirkko.

Rakkaudesta puhuttaessa on hyvä muistaa, että luomisessa Jumala loi näkyvän ja näkymättömän maailman ja näiden yhteenvedoksi ihmisen; miehen ja naisen ja heidän toisiaan täydentävän vastakkaisuuden, tarkoituksena uuden elämän synnyttäminen. Saman vastakkaisuuden Jumala asetti myös kaikkeen muuhunkin elolliseen: hede ja emi, feminiini ja maskuliini, tuli kaiken jatkuvuuden perustaksi.

Alkulankeemuksessa ihminen rikkoontui, äärimmäisenä seurauksenaan kuolema. Ihminen saa tämän ”kuolemantaudin” perintönä. Tätä tautia ilmaisevat sen erilaiset oireet, kuten esim. sairaudet ja himot. Jokainen ihminen on rikki jollain tavoin. Myöskään feminiini ja maskuliini-periaate ei säilynyt vaurioitta. Joidenkin osaksi tuli kantaa tämän rikkoutuneisuuden ristiä.

Kristus syntyi maailmaan korjatakseen syntiinlankeemuksen seuraukset ja johtamaan ihmiset sekä koko luomakunnan uuden eheyden alkuun. Joidenkin ihmisten haavat ovat kuitenkin niin syvällä, että tämä ajallinen elämä ei riitä niiden lopulliseen umpeutumiseen, mutta iankaikkisuudessa kaikki haavat parantuvat ja henkilökohtaiset ristit katoavat.

On lohdullista tietää, että kaikki luokseen tulevat Kristus ottaa rakkautensa syleilyyn. Samalla hän johtaa heidät uudistumisen ja eheytyksen tielle, olipa rikkinäisyys mitä laatua tahansa. Siksi kristillinen kirkko ei voi siunata syntiinlankeemusta ja sen seurauksia, vaan kaikkea sitä, mikä on pyrkimystä Kristuksen uudistamaan elämään.

Nyt käynnissä olevassa keskustelussa näyttää unohtuvan yksi oleellinen asia: syntiinlankeemus ja sen seuraukset. Lähdetään siitä, että elämän kaikki eri ilmenemismuodot ovat Jumalan tarkoittamaa hyvää ja kaunista järjestystä ja näin siunauksen piiriin kuuluvaa. Mistään ei tarvitse tehdä parannusta, vaan itsensä ja taipumustensa toteuttaminen on korkein arvo ja oikeus. Parannukseen kehottaminen koetaan ihmisarvoa loukkaavana ja mielellään jopa rangaistavana tekona. Mutta! Jos synty ja syntiinlankeemus seurauksineen unohdetaan, käy todellisuudessa Kristuskin tarpeettomaksi. Näin maailman viisaus on voittanut ristin hullutuksen ja samalla on astuttu juutalais-kristillisen uskonperinnön ulkopuolelle ja ajautettu yhdeksi inhimillis-huamaaniksi toimijaksi.